

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 09.07.1979, sp. zn. 5 Cz 34/79, ECLI:CZ:NS:1979:5.CZ.34.1979.1

Číslo: 17/1982

Právní věta: Ve sporu o odměnu za využití vynálezu vyčká soud vždy výsledku současně probíhajícího řízení u Úřadu pro vynálezy a objevy o návrhu na úplné nebo částečné zrušení autorského osvědčení (§ 39 odst. 1 zákona č. 84/1972 Sb.), i když organizace předmět přihlášky vynálezu využila nebo využívá.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 09.07.1979

Spisová značka: 5 Cz 34/79

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem, Rozhodnutí jiných orgánů, Vynálezy

Předpisy: 99/1963 Sb. § 109 84/1972 Sb. § 39

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se proti žalované organizaci domáhal jako spoluautor zaplacení odměny za využití vynálezu PV 8553/72 a uváděl, že žalovaná organizace využila vynález při výrobě 11 kusů katalytických tlumičů, které dodala a vyfakturovala ČSD, avšak odmítá mu zaplatit odměnu za jeho využití.

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem uložil žalované organizaci zaplatit žalobci částku 26 500,- Kčs po odečtení daně ze mzdy z částky 65 000,- Kčs (podle ročního příjmu) do 15 dnů od právní moci rozsudku a nahradit mu náklady řízení v částce 151,10 Kčs v téže lhůtě. Dospěl k závěru, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že žalobci bylo uděleno Úřadem pro vynálezy a objevy autorské osvědčení č. 159 804 na předmět přihlášky vynálezu PV 8553-72 („Katalytický tlumič pro dodatečné zneškodňování výfukových plynů ze spalovacích motorů“), jehož autory jsou žalobce a J. F., že tento vynález byl využit žalovanou organizací a proto žalobci přísluší na odměně, jejíž výše byla vyčíslena znalcem, částka 31 500,- Kčs. Po odpočtu částky 5 000,- Kčs vyplacené předem pak zbývá k vyplacení částka 26 500,- Kčs.

K odvolání žalované organizace městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil s tou změnou, že částku 26 500,- Kčs je žalovaná organizace povinna zaplatit žalobci po srážce daně ze mzdy z částky 11 500,- Kčs s úrokem z částky 26 500,- Kčs od 2. 4. 1974 do zaplacení. Dospěl k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou dostačující a jeho právní posouzení věci je správné.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že tímto rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 153 odst. 1 a § 154 odst. 1 o. s. ř. soud vychází ze skutečného stavu věci a pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení.

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. soud řízení přeruší, jestliže rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení oprávněn řešit.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 a 2 zákona č. 84/1972 Sb. Úřad pro vynálezy a objevy zruší úplně nebo částečně autorské osvědčení, zjistí-li, že nebyly splněny podmínky stanovené pro jeho udělení; zrušení má zpětnou účinnost ode dne, kdy autorské osvědčení nabylo platnosti.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 84/1972 Sb. soudy rozhodují jen spory v tomto ustanovení výslovně uvedené.

Soud druhého stupně v projednávané věci podle těchto ustanovení nepostupoval.

Žalovaná organizace zaslala v projednávané věci odvolacímu soudu vyjádření z 2. 6. 1976, jež bylo doručeno 8. 6. 1976, v němž sdělovala, že 21. 5. 1976 podala Úřadu pro vynálezy a objevy návrh na zrušení autorského osvědčení č. 159 804, které bylo uděleno na přihlášku vynálezu PV 8553-72, a navrhovala, aby soud v dalším řízení postupoval s ohledem na tento návrh na zrušení autorského osvědčení.

Z ustanovení § 135 odst. 1 zákona č. 84/1972 Sb. ve spojení s ustanovením § 27 vyhlášky č. 104/1972 Sb. vyplývá, že podáním návrhu na zrušení autorského osvědčení je zahájeno řízení Úřadu pro vynálezy a objevy (§ 18 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb.). Jde o řešení otázky, která přísluší do výlučné pravomoci Úřadu pro vynálezy a objevy a která nepochybně může mít vliv na rozhodnutí soudu o tom, zda v dané věci má žalobce vůbec nárok na odměnu za využívání vynálezu, nebo v takové výši, jak byl uplatněn. Zrušení autorského osvědčení má zpětnou účinnost ke dni, kdy autorské osvědčení nabylo platnosti (§ 39 odst. 2 zákona č. 84/1972 Sb.).

Měl se tedy odvolací soud návrhem žalované organizace z 2. 6. 1976 zabývat a po doložení údajů v něm uvedených měl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. řízení přerušit do doby, než Úřad pro vynálezy a objevy o návrhu žalované organizace na zrušení autorského osvědčení rozhodne, popřípadě zjistit, zda již bylo Úřadem pro vynálezy a objevy o návrhu žalované organizace rozhodnuto a s jakým výsledkem.

Odvolací soud však tím, že rozhodl rozsudkem ve věci, aniž se zabýval tou skutečností, že probíhá řízení Úřadu pro vynálezy a objevy, porušil zákon v ustanoveních § 109 odst. 1 písm. b), § 153 odst. 1, § 154 odst. 1, a § 211 o. s. ř. v souvislosti s ustanoveními § 39 odst. 1 a 2, § 124 odst. 1 a § 135 zákona č. 84/1972 Sb. i § 27 vyhlášky č. 104/1972 Sb.